

Sygn. akt I AGa 92/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter
Sędziowie	:	SA Grażyna Wołosowicz SO del. Jacek Malinowski (spr.)
Protokolant	:	Małgorzata Sakowicz - Pasko

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2019 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku S.A. w W.**

przeciwko **E. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 17 maja 2019 r. sygn. akt V GC 334/18

oddala apelację.

(...)

UZASADNIENIE

(...) Bank S.A. w W. wystąpił z pozwem przeciwko E. S. o zapłatę kwoty 159 671,42 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że strony zawarły umowę kredytową z której pozwany nie wywiązał się i jego zadłużenie wynosi kwotę określona w pozwie. W dniu 5.09.2018 r. roszczenie zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym – sygn.. akt VI Nc-e 1409940/18.

E. S. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa. Spowodowało to przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Olsztynie postanowieniem z dnia 26.09.2018 r.

Wyrokiem z dnia 17 maja 2019 roku, sygn. akt V GC 334/18, Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 157 973,76 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...) rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 26.07.2018 r. do dnia zapłaty. Zasądził również od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1697,66 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27.07.2018 r., ponadto nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kasa Sądu Okręgowego w Olsztynie kwotę 5 988 zł tytułem opłaty sądowej. W ostatnim punkcie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy ustalił, że dnia 7.03.2008 r. strony zawarły umowę kredytową w oparciu o którą bank udzielił kredytu w wysokości 289 844 zł 72 gr na sfinansowanie zakupu pojazdu marki M.. Ustalony został także harmonogram spłat poszczególnych rat kredytowych. Powyższa umowa była 2-krotnie aneksowana. W dniu 03.10.2013 roku strony zawarły ugodę w której zgodnie oświadczyły, że umowa kredytowa została przez bank prawidłowo i skutecznie wypowiedziana pismem z dnia 3.10.2013 roku. Strony zgodnie stwierdziły, że aktualne zadłużenie wynikające z umowy kredytu wynosi 245 937 zł 13 gr. W § 1 pkt 5 ugody pozwany uznał swoje zobowiązanie a w szczególności jego wysokość. Zobowiązanie wynosiło 245 937 zł, które pozwany zobowiązał się spłacić w 120 miesięcznych ratach zgodnie z harmonogramem. W § 3 ugody strony przewidziały możliwość jej wypowiedzenia m.in. w przypadku opóźnienia w realizacji spłaty całości lub części którejkolwiek raty o co najmniej 15 dni.

Dnia 21.02.2018 roku powód wezwał pozwanego do spłaty raty kapitałowej w wysokości 3 221 zł 32 gr. Pismem z dnia 27.03.2018 roku bank wypowiedział warunki ugody. Powyższe oświadczenie doręczone zostało pozwanemu dnia 3 kwietnia 2018 r.

Z przedstawionego przez bank wyciągu z ksiąg wynikało zadłużenie pozwanego na poziomie kwoty 157 973 zł 76 gr tytułem należności głównej oraz na poziomie kwoty 1697 zł 66 gr tytułem odsetek za opóźnienie.

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, które nie były niekwestionowane w szczególności umowę kredytową aneksu oraz zawartą ugodę. Pozwany kwestionował jedynie wyciąg z ksiąg bankowych w szczególności kwotę w niej ujętą.

W oparciu o powyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne. Bezspornie strony łączyła umowa kredytowa na podstawie której powód udostępnił pozwanemu środki finansowe zaś pozwany zobowiązał się do ich spłaty w określonym terminie i według harmonogramu. Powód nie wykonywał umowy kredytowej, a w konsekwencji została ona wypowiedziana przez bank. W jej miejsce strony zawarły ugodę w której określono na nowo zasady spłaty należności kredytowej. W ugodzie strony zgodnie ustaliły wysokość zadłużenia, która na dzień 3.10.2013 r. zamknęła się kwotą 245688 zł. Niesporne było także to, że bank wypowiedział ugodę oraz zasady spłaty należności kredytowych, a przyczyną wypowiedzenia było nieuregulowanie zaległości finansowych.

Istota sporu sprowadzała się w ocenie Sądu Okręgowego do ustalenia wysokości zadłużenia, która była kwestionowana przez pozwanego w piśmie procesowym z dnia 13.12.2018 r. Ustosunkowując się do treści tego pisma sąd stwierdził, że co prawda pozwany kwestionuje wysokość zadłużenia, jednakże nie popiera tego stanowiska żadnymi wiarygodnymi wyliczeniami. Inaczej mówiąc pozwany zgłasza wątpliwości co do prawidłowości wyliczenia przez bank zadłużenia, sugerując tym samym nierzetelność banku, ale trudno sądowi dokonać weryfikacji jego twierdzeń, bowiem nie wskazano mechanizmu rzekomych nieprawidłowości.

Strona powodowa odniosła się do ww. pisma procesowego w piśmie procesowym datowanym na 31.01.2019 r., przedstawiając rozliczenie kredytu i dokonanych wpłat, a tym samym aktualną wielkość zadłużenia pozwanego. Do tego wyliczenia pozwany nie odniósł się merytorycznie i nie zakwestionował wskazanych wyliczeń. Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego, pozwany skutecznie, w ramach swojej inicjatywy dowodowej, nie podważył prawidłowości wyliczenia banku. Powód sprostował natomiast ciężącemu na nim obowiązki udowodnienia faktów z których wywodzi

skutki prawne zgodnie z treścią art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Tym samym żądanie banku uznać należało za uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie w całości. Podstawą żądania stanowił art. 69 ustawy Prawo bankowe.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do treści art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zaskarżając go w całości. Zarzucił mu:

1. Niewyjaśnienie istoty sprawy, zwłaszcza poprzez zaniechanie zbadania rzeczywistej wysokości zadłużenia pozwanego względem powoda pomimo wyraźnych w tym względzie zarzutów pozwanego, a przyjęcie w to miejsce wyłącznie twierdzeń powoda.
2. Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w zakresie odnoszącym się do wskazywanego przez samego powoda wysokości zadłużenia w dokumentach przesyłanych pozwanemu.
3. Naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie wynikającym z treści art. 233 k.p.c. w odniesieniu do dokonanych ustaleń na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, a w zasadzie w warunkach jego braku bowiem powód nie dostarczył sądowi dokumentacji umożliwiającej wyliczenie rzeczywistego poziomu zadłużenia z uwzględnieniem wszystkich wpłat pozwanego.

Mając powyższe na względzie wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania za drugą instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

apelacja nie była uzasadniona.

Należało podzielić zarówno ustalenia faktyczne sądu I instancji, jak i dokonaną na ich podstawie ocenę prawną roszczenia powoda. Istota sprawy na etapie apelacji sprowadzała się do oceny prawidłowości ustalenia przez Sąd Okręgowy wysokości niespłaconego przez pozwanego zadłużenia z tytułu zaciągniętego kredytu, bo przecież ani faktu jego zaciągnięcia, ani też niespłacenia w całości pozwany nie kwestionował. Całość zarzutów apelacji sprowadzała się właściwie do zarzucania Sądowi Okręgowemu, że ten nie miał dowodów, aby ustalić niespłaconą i wymagalną kwotę związaną z niespłaconym przez pozwanego kredytem. W tym jednak zakresie żadnych sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie można się dopatrzeć. Skuteczne zresztą postawienie zarzutu naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wymaga od strony odwołującej się do niego aby wykazała, w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów, na czym polegała - w odniesieniu do nich - nieprawidłowość postępowania sądu w zakresie tej oceny i opartych na niej ustaleń. W żadnym razie skarżący tych wymogów nie spełnia.

Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia na złożonych przez powoda dowodach w postaci m.in. umowy, harmonogramu spłat, wypowiedzenia, czy wyciągu z ksiąg banku. W szczególności złożył także, wbrew twierdzeniom apelującego, szczegółowe rozliczenie kredytu z którego wynika m.in. że podnoszone w apelacji wpłaty pozwanego także zostały uwzględnione w pozwie przez bank (k. 99-119). Istotnie są to dokumenty prywatne, jednak sądy nie miały żadnych przesłanek, aby uznać je za niewiarygodne i stwierdzić, że bank nieuczciwie dochodzi zwrotu kwoty, którą już od pozwanego wcześniej otrzymał. Pozwany zresztą, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie wykazał właściwej inicjatywy dowodowej. Nawet w apelacji jedynie wskazuje na zamiar złożenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, ale takiego wniosku nie formułuje. Zgodnie więc z art. 6 k.c. powód wywiązał się z obowiązku udowodnienia faktów z których wywodził skutki prawne.

Oczywistym jest więc, że istota sprawy została rozpoznana i nie było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku. Istota sporu sprowadzała się bowiem do rozpoznania roszczenia powoda o zasądzenie niezwróconej części kredytu bankowego po skutecznym wypowiedzeniu umowy i ten spór został rozstrzygnięty. Zupełnie inną rzeczą są natomiast kwestie związane z udowodnieniem dochodzonego roszczenia. Jednak z powodów wyżej wskazanych w żadnym razie nie ma podstaw do zakwestionowania rozstrzygnięcia sądu I instancji w świetle zarzutów podniesionych przez skarżącego.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 385 k.p.c. apelacje oddalono.

(...)